Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

16 февруари 2017 година*

„Преюдициално запитване — Самостоятелно заети търговски представители — Директива 86/653/ЕИО — Координиране на правото на държавите членки — Белгийският закон за транспониране — Договор за търговско представителство — Установен в Белгия принципал и установен в Турция търговски представител — Клауза за избора на белгийското право — Неприложим закон — Споразумение за асоцииране ЕИО—Турция — Съвместимост“

По дело C-507/15

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от rechtbank van Koophandel te Gent (Търговски съд на Гент, Белгия) с акт от 3 септември 2015 г., постъпил в Съда на 24 септември 2015 г., в рамките на производство по дело

Agro Foreign Trade & Agency Ltd

срещу

Petersime NV,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: R. Silva de Lapuerta (докладчик), председател на състава, E. Regan, J.-C. Bonichot, C. G. Fernlund и S. Rodin, съдии,

генерален адвокат: M. Szpunar,

секретар: M. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 13 юли 2016 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Agro Foreign Trade & Agency Ltd, от A. Hansebout и C. Vermeersch, advocaten,

— за Petersime NV, от V. Pede, S. Demuenynck и J. Vanherpe, advocaten,

— за белгийското правителство, от M. Jacobs и L. Van den Broeck, в качеството на представители, подпомагани от E. De Gryse, адвокат, и E. de Me E. de Duve, advocaat,

— за Европейската комисия, от F. Ronkes Agerbeek, M. Wilderspin и H. Tserepa-Lacombe, в качеството на представители,

* Език на производството: нидерландски.

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 26 октомври 2016 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на Директива 86/653/ЕИО на Съвета от 18 декември 1986 година относно координирането на правото на държавите членки, свързано с дейността на самостоятелно заетите търговски представители (ОВ L 382, 1986 г., стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 1, стр. 176), както и на Споразумението за асоцииране между Европейската икономическа общност и Турция, подписано на 12 септември 1963 г. в Анкара от Република Турция, от една страна, както и от държавите — членки на ЕИО, и Общността, от друга страна, и сключено, одобрено и утвърдено от името на Общността с Решение 64/732/ЕИО на Съвета от 23 декември 1963 г. (ОВ L 217, 1964 г., стр. 3685; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 1, стр. 10, наричано по-нататък „Споразумението за асоцииране“).

2 Запитването е представено в рамките на спор между Agro Foreign Trade & Agency Ldt (наричано по-нататък „Agro“), установено в Турция, и Petersime NV, установено в Белгия, във връзка с плащанията на обезщетения, за които се твърди, че са дължими за развалянето от Petersime на договора за търговско представителство между тези две дружества.

Правна уредба

Правото на Съюза

Директива 86/653

3 Второ и трето съображение от Директива 86/653 гласят:

„като има предвид, че различията в националните правни системи, отнасящи се до търговското представителство, значително засягат условията за конкуренция и упражняването на тази дейност в рамките на Общността и са в ущърб както на закрилата, предоставена на търговските представители по отношение на техните принципали, така и на сигурността на търговските сделки; като има предвид, освен това, че тези различия са такива, че значително възпрепятстват сключването и функционирането на договорите за търговско представителство, когато принципалът и търговските представители са установени в различни държави членки;

като има предвид, че търговията със стоки между държавите членки трябва да се извършва при условия, които са сходни на тези на единния пазар, и това поражда необходимост от сближаване на правните системи на държавите членки до степента, необходима за доброто функциониране на Общия пазар; че стълкновителните норми не отстраняват в областта на търговското представителство противоречията, посочени по-горе, нито пък това би станало, ако те се уеднаквят, и съответно предлаганата координация е необходима, независимо от съществуването на тези норми“.

4 Членове 17 и 18 от тази директива уточняват условията, при които търговският представител има право на обезщетение или на обезщетение за вредите, причинени от прекратяването на неговите отношения с принципала.

5 Съгласно член 17, параграф 1 от посочената директива:

„Държавите членки предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че търговският агент, след прекратяването на договора за представителство, е обезщетен в съответствие с параграф 2 или е обезщетен за вреди в съответствие с параграф 3. […]“.

Споразумението за асоцииране

6 От член 2, параграф 1 от Споразумението за асоцииране е видно, че то има за цел да подпомага постоянното и балансирано укрепване на търговските и икономическите отношения между договарящите страни, като взема изцяло под внимание необходимостта от осигуряване на ускорено развитие на икономиката на Турция, повишаване на нивото на заетостта и подобряване на условията на живот на турския народ.

7 За тази цел Споразумението за асоцииране включва подготвителен период, който позволява на Република Турция да укрепи своята икономика с помощта на Общността, предвиден в член 3 от това споразумение, преходен период, по време на който се осигуряват постепенното въвеждане на митнически съюз и сближаването на икономическите политики, предвиден в член 4 от посоченото споразумение, и заключителен период, който се основава на митническия съюз и включва засилване на координацията на икономическите политики на договарящите страни, предвиден в член 5 от същото споразумение.

8 Съгласно член 14 от Споразумението за асоцииране, който е част от дял II от последното, озаглавен „Прилагане на преходния период“:

„Договарящите страни се споразумяват да се ръководят от членове [51, 52, 54, 56—61 ДФЕС] включително, за да се премахнат ограниченията, които съществуват между тях относно свободното предоставяне на услуги“.

Допълнителният протокол

9 В член 1 от Допълнителния протокол, приложен към Споразумението за асоцииране, подписан на 23 ноември 1970 г. в Брюксел и сключен, одобрен и утвърден от името на Общността с Регламент (ЕИО) № 2760/72 на Съвета от 19 декември 1972 г. (ОВ L 293, 1972 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 1, стр. 37, наричан по-нататък „Допълнителният протокол“), който в съответствие с член 62 от него е неделима част от Споразумението за асоцииране, се определят условията, правилата и графика на осъществяване на посочения в член 4 от споменатото споразумение преходен период.

10 Допълнителният протокол съдържа дял II, озаглавен „Движение на хора и услуги“, глава II от който се отнася до „право[то] на установяване, услуги и транспорт“.

11 Член 41, параграф 1 от Допълнителния протокол, който е част от глава II от посочения дял II, има следното съдържание:

„Договарящите страни ще се въздържат от въвеждане помежду си на нови ограничения, свързани със свободата на установяване и свободата на предоставяне на услуги“.

Белгийското право

12 Wet betreffende de handelsagentuurovereenkomst (Закон за договора за търговско представителство) от 13 април 1995 г. (*Moniteur belge* от 2 юни 1995 г., стр. 15621, наричан по-нататък „Законът от 1995 г.“) има за цел транспонирането на Директива 86/653 в белгийското законодателство.

13 Член 27 от Закона от 1995 г. има следната редакция:

„Без да се засягат разпоредбите на международните договори, по които Белгия е страна, всяка дейност на търговски представител с основно място на стопанска дейност в Белгия се урежда от белгийското право, а по всички спорове в това отношение са компетентни белгийските съдилища“.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

14 Agro е учредено по турското право дружество, установено в Анкара (Турция), което работи в сектора на вноса и дистрибуцията на земеделски продукти. Petersime е учредено по белгийското право дружество, установено в Olsene (Белгия), което е предприятие с предмет на дейност разработване, производство и доставка на люпилни и на оборудване за пазара на птиче месо.

15 На 1 юли 1992 г. Petersime сключва договор за търговско представителство с предшественика на Agro, който впоследствие е заменен, по силата на подписан на 1 август 1996 г. договор, от самото дружество Agro. По силата на този договор Petersime в качеството си на принципал предоставя на Agro, в качеството му на търговски представител, изключителни права за продажбите на своите продукти в Турция. Договорът, който първоначално е сключен за срок от една година, предвижда автоматично подновяване всяка година за срок от следващите дванадесет месеца, освен ако не бъде прекратен от някоя от страните с препоръчано писмо поне три месеца преди изтичането на съответния едногодишен период. Договорът съдържа и клауза, съгласно която той се урежда от белгийския закон, като в случай на спор компетентни са само съдилищата на Гент (Белгия).

16 С писмо от 26 март 2013 г. Petersime уведомява Agro, че разваля договора за търговско представителство, считано от 30 юни 2013 г. На 5 март 2014 г. Agro предявява иск пред rechtbank van Koophandel te Gent (Търговския съд на Гент, Белгия) срещу Petersime, с който претендира обезщетение за едностранното разваляне на договора и парична компенсация, както и обратно вземане на оставащите наличности и плащане на неиздължените вземания.

17 Видно от акта за преюдициално запитване, в подкрепа на своите искания Agro се позовава на закрилата, предвидена за търговските представители в Закона от 1995 г. В това отношение Agro поддържа, че разпоредбите на последния са приложими в случая, като се има предвид, че страните са направили валиден избор на белгийското право като приложимо право по сключения между тях договор. Petersime обаче изтъква, че единствено приложимо е общото белгийско право, с мотива че Законът от 1995 г. се прилага само в случаите, в които търговският представител извършва дейност в Белгия, което обстоятелство не е налице в случая.

18 Запитващата юрисдикция установява, че страните изрично са избрали приложимия закон, в случая белгийското право. Тази юрисдикция счита обаче, че това не предполага прилагането на Закона от 1995 г., като приложното поле на този закон очевидно се ограничавало до търговските представители, установени по принцип в Белгия. Всъщност член 27 от Закона от 1995 г. съгласно тълкуването му в белгийското право водел до извода, че този закон сам ограничава действието си, в смисъл че той губи своя императивен характер в случаите, в които

търговският представител няма основно място на стопанска дейност в Белгия, независимо от обстоятелството, че страните евентуално са определили по принцип белгийското право за приложимо право.

19 При тези условия rechtbank van Koophandel te Gent (Търговският съд на Гент) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Съвместим ли е Законът от 1995 г., с който Директива 86/653 е транспонирана в белгийското право, с тази директива и/или с разпоредбите на Споразумението за асоцииране, чиято изрична цел е присъединяването на Турция към Европейския съюз, и/или с взаимните задължения на Турция и на Европейския съюз за премахване на ограниченията по отношение на свободното движение на услуги между тях, при положение че този закон предвижда, че се прилага само по отношение на търговските представители, които имат основно място на стопанска дейност в Белгия, и че не е приложим, когато установен в Белгия търговец-принципал и установен в Турция търговски представител изрично са избрали белгийското право за приложимо право?“.

По преюдициалния въпрос

20 В самото начало следва да се посочи, че представените пред Съда писмени становища разкриват различия в тълкуването на член 27 от Закона от 1995 г. и прилагането на този закон, който транспонира Директива 86/653, към положението в главното производство.

21 Всъщност страните в главното производство, както и запитващата юрисдикция считат, че съгласно член 27 от Закона от 1995 г. в тълкуването му в белгийския правен ред този закон не е приложим към договор за търговско представителство като разглеждания в главното производство, в рамките на който принципалът е установен в Белгия, а търговският представител е установен в Турция, където той извършва произтичаща от този договор дейност, така че при такива обстоятелства търговският представител не може да се позове на закрилата, предлагана от посочения закон, в случай на едностранно разваляне на посочения договор, макар и страните по разглеждания в главното производство договор да са определили белгийското право за уреждащо този договор право.

22 В замяна на това белгийското правителство поддържа, че член 27 от Закона от 1995 г. не се самоограничава, както твърди запитващата юрисдикция, поради което този закон се прилага към положение като разглежданото в главното производство, в което установен в Белгия принципал и търговски представител, установен в Турция, изрично са определили белгийското право за приложимо право.

23 В това отношение следва да се напомни, че при тълкуването на разпоредбите на националния правов ред Съдът по принцип е длъжен да се придържа към квалификациите, дадени в акта за преюдициално запитване. Всъщност съгласно постоянната съдебна практика Съдът не е компетентен да тълкува вътрешното право на държава членка (решения от 17 март 2011 г., Naftiliaki Etaireia Thasou и Amaltheia I Naftiki Etaireia, C-128/10 и C-129/10, EU:C:2011:163, т. 40 и цитираната съдебна практика).

24 Вследствие на това на въпроса, поставен от запитващата юрисдикция, следва да се отговори именно изхождайки от данните, които произтичат от акта за преюдициално запитване.

25 Със своя въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали Директива 86/653 и/или Споразумението за асоцииране трябва да се тълкуват в смисъл, че те не допускат национална правна уредба, с която тази директива се транспонира в правото на съответната държава членка, изключваща от своето приложно поле договор за търговско представителство, търговският представител по който е установен в Турция, където извършва дейностите,

произтичащи от този договор, а принципалът е установен в посочената държава членка, като вследствие на това при такива обстоятелства търговският представител не може да се позовава на правата, които посочената директива гарантира на търговските агенти след прекратяването на такъв договор за търговско представителство.

По Директива 86/653

26 За да се отговори на поставения от запитващата юрисдикция въпрос, що се отнася до Директива 86/653, следва да се провери дали търговски представител, който упражнява дейности, произтичащи от договор за търговско представителство в Турция, чийто принципал е установен в държава членка като ищеца в главното производство, попада в приложното поле на тази директива

27 Следва да се установи, че такава хипотеза не е предвидена изрично нито в членове 17 и 18 от Директива 86/653, нито в други нейни разпоредби. Съгласно постоянната практика на Съда обаче при тълкуването на разпоредба от правото на Съюза следва да се има предвид не само съдържанието ѝ, но и контекстът и целите на правната уредба, от която тя е част.(вж. по-специално решение от 20 ноември 2014 г., Utopia, C-40/14, EU:C:2014:2389, т. 27 и цитираната съдебна практика).

28 В това отношение е безспорно, че посочената директива има за цел да хармонизира правото на държавите членки, уреждащо правоотношенията между страните по договор за търговско представителство (решение от 23 март 2006 г., Honyvem Informazioni Commerciali, C-465/04, EU:C:2006:199, т. 18 и цитираната съдебна практика).

29 Видно от второ и трето съображение от Директива 86/653, предвидените в нея мерки за хармонизация имат за цел да гарантират закрилата на търговските представители по отношение на техните принципали, да премахнат ограниченията при упражняването на дейността на търговския представител, да унифицират условията за конкуренция в рамките на Съюза, да развият и повишат сигурността на търговските сделки, както и да улеснят търговията със стоки между държавите членки чрез сближаване на техните правни в областта на търговското представителство. За тази цел директивата въвежда по-конкретно правила, уреждащи в членове 13 и 20 от нея сключването и прекратяването на договора за търговско представителство (вж. в този смисъл решения от 17 октомври 2013 г., Unamar, C-184/12, EU:C:2013:663, т. 37 и цитираната съдебна практика и от 3 декември 2015 г., Quenon K., C-338/14, EU:C:2015:795, т. 23 и цитираната съдебна практика).

30 В този контекст Съдът вече се е произнесъл, че членове 17 и 18 от Директива 86/653 имат решаващо значение, тъй като те определят равнището на закрила, което законодателят на Съюза е счел за разумно да предостави на търговските представители в рамките на създаването на единния пазар, и че установеният за тази цел от директивата режим има императивен характер (вж. решение от 17 октомври 2013 г., Unamar, C-184/12, EU:C:2013:663, т. 39 и 40).

31 От друга страна, Съдът вече е уточнил, че предвидената уредба в членове 17—19 от посочената директива има за цел закрилата чрез категорията на търговските представители на свободата на установяване и на лоялната конкуренция на вътрешния пазар, така че поради това обстоятелство спазването на тези разпоредби на територията на Съюза е необходимо за реализирането на тези цели, поставени от Договора за ЕС (решение от 9 ноември 2000 г., Ingmar, C-381/98, EU:C:2000:605, т. 24).

32 И накрая, Съдът е приел, че за правния ред на Съюза е от съществено значение принципал, установен в трета държава, чийто търговски представител упражнява дейността си в рамките на Съюза, да не може да заобиколи посочените разпоредби, като просто се позове на клаузата за

избор на приложимото право. Функцията, която разглежданите разпоредби изпълняват, изисква в действителност те да се прилагат, когато ситуацията разкрива тясна връзка със Съюза, и по-специално когато търговският представител упражнява дейността си на територията на държава членка независимо от правото, по което страните са се уговорили да бъде приложимо към договора (решение от 9 ноември 2000 г., Ingmar, C-381/98, EU:C:2000:605, т. 25).

33 Когато обаче, както е в главното производство, търговският представител упражнява дейността си извън Съюза, обстоятелството, че принципалът е установен в държава членка, не сочи достатъчно тясна връзка със Съюза за целите на прилагането на разпоредбите на Директива 86/653 с оглед на преследваната от нея цел, така както тя е уточнена в практиката на Съда

34 Всъщност за целите на унифицирането на условията за конкуренция в рамките на Съюза между търговските представители, не е необходимо на търговските представители, които са установени и упражняват своята дейност извън Съюза, да се предоставя закрила, сравнима с тази на търговските представители, установени или упражняващи своята стопанска дейност в рамките на Съюза.

35 При тези условия търговски представител, упражняващ в Турция дейности, произтичащи от договор за търговско представителство, като ищеца в главното производство, не попада в приложното поле на Директива 86/653, независимо от обстоятелството, че принципалът е установен в държава членка, и вследствие на това не трябва задължително да се ползва с предоставяната от тази директива закрила на търговските представители.

36 Вследствие на това държавите членки нямат задължението да приемат мерки за хармонизиране единствено на основание Директива 86/653 по отношение на търговските представители, които се намират в обстоятелства като тези в главното производство, като затова тази директива не съставлява пречка за национална правна уредба като разглежданата в главното производство

По Споразумението за асоцииране

37 С оглед на това, че запитващата юрисдикция си задава въпроса за приложимостта на предвидения с Директива 86/653 режим на закрила по отношение на търговски представител, установен в Турция, чийто принципал е установен в държава членка, в светлината на задълженията на Република Турция и на Съюза за премахване помежду им на ограниченията, свързани със свободното предоставяне на услуги, в рамките на Споразумението за асоцииране, следва да се разгледа дали прилагането на Директива 86/653 по отношение на търговските представители, установени в Турция, може да произтича от разпоредбите на Споразумението за асоцииране относно такива задължения, а именно член 14 от посоченото споразумение и член 41, параграф 1 от Допълнителния протокол.

38 Що се отнася до член 14 от Споразумението за асоцииране, видно, разбира се, от самата редакция на тази разпоредба, както и от целта на посоченото споразумение, принципите, установени в членове 45 и 46 ДФЕС, както и в разпоредбите на Договора относно свободното предоставяне на услуги следва да се пренасят съответно и доколкото е възможно, към турските граждани, за да може да се преодолеят ограниченията на свободното предоставяне на услуги между страните по това споразумение (решение от 21 октомври 2003 г., Abatay и др., C-317/01 и C-369/01, EU:C:2003:572, т. 112 и цитираната съдебна практика).

39 Същевременно обаче тълкуването, дадено на разпоредбите на правото на Съюза, включително и на тези от Договора, относно вътрешния пазар не може автоматично да бъде пренесено към тълкуването на споразумение, сключено между Съюза и трета страна, освен ако в самото споразумение не са предвидени изрични разпоредби в този смисъл (решение от 24 септември 2013 г., Demirkan, C-221/11, EU:C:2013:583, т. 44 и цитираната съдебна практика).

40 В това отношение Съдът вече е установил, че използването в член 14 от Споразумението за асоцииране на глаголната форма „да се ръководят“ не задължава договарящите страни да прилагат като такива нито разпоредбите от Договора в областта на свободното предоставяне на услуги, нито приетите с оглед на тяхното изпълнение разпоредби, а единствено да ги разглеждат като източник на указания за мерките, които следва да бъдат приети, за да се изпълнят определените от споразумението цели (решение от 24 септември 2013 г., Demirkan, C-221/11, EU:C:2013:583, т. 45).

41 От друга страна, що се отнася по-специално до асоциирането ЕИО—Турция, Съдът вече е решил, че за да се определи дали разпоредба от правото на Съюза може да бъде приложена по аналогия в рамките на това асоцииране, следва да се сравнят преследваната цел и контекстът на Споразумението за асоцииране, от една страна, и на разглеждания акт от правото на Съюза, от друга (решение от 24 септември 2013 г., Demirkan, C-221/11, EU:C:2013:583, т. 48)

42 Следва обаче да се припомни, че споразумението за асоцииране и Допълнителният протокол по същество имат за цел да благоприятстват икономическото развитие на Турция и затова преследват изключително икономически цели (вж. в този смисъл решение от 24 септември 2013 г., Demirkan, C-221/11, EU:C:2013:583, т. 50).

43 Споразумението за асоцииране няма за предмет развитие на икономическите свободи, позволяващо на общо основание свободното движение на хора, което да е съпоставимо със свободното движение на хора, приложимо на основание член 21 ДФЕС за гражданите на Съюза. В действителност нито в това споразумение, нито в Допълнителния протокол към него по никакъв начин не е предвиден общ принцип на свободното движение на хора между Турция и Съюза. Освен това Споразумението за асоцииране гарантира възможността за ползване на определени права единствено на територията на приемащата държава членка (вж. в този смисъл решение от 24 септември 2013 г., Demirkan, C-221/11, EU:C:2013:583, т. 53).

44 В замяна на това в рамките на правото на Съюза закрилата на свободата на установяване и на свободното предоставяне на услуги, посредством предвидения в Директива 86/653 режим по отношение на търговските представители, се основава на целта, състояща се в създаването на вътрешен пазар, замислен като пространство без вътрешни граници, чрез премахване на пречките пред създаването на такъв пазар.

45 Така различията между договорите и Споразумението за асоцииране от гледна точка на преследваната от тях цел не позволяват да се приеме, че режимът на закрила, предвиден в Директива 86/653 по отношение на търговските представители, се разпростира и по отношение на търговските представители, установени в Турция, в рамките на посоченото споразумение.

46 Обстоятелството, че Република Турция е транспонирала тази директива в националното си законодателство, видно от акта за преюдициално запитване, не променя с нищо предходния извод, тъй като това транспониране произтича не от задължение, наложено по силата на Споразумението за асоцииране, а от волята на тази трета държава.

47 Що се отнася до член 41, параграф 1 от Допълнителния протокол, съгласно постоянната съдебна практика клаузите „standstill“, които се съдържат в член 13 от Решение № 1/80 на Съвета по асоцииране от 19 септември 1980 година относно развитието на асоциирането, приложено към Споразумението за асоцииране, и член 41, параграф 1 от Допълнителния протокол са общи забрани за въвеждането на каквато и да било нова вътрешна мярка, чиято цел или резултат е обвързване на упражняването на икономическа свобода от турски гражданин на територията на съответната държава членка с условия, по-ограничителни от тези, които са били приложими за него към датата на влизане в сила на посоченото решение или на посочения протокол по отношение на тази държава членка (решение от 12 април 2016 г., Genc, C-561/14, EU:C:2016:247, т. 33).

48 От това следва, че член 41, параграф 1 от Допълнителния протокол се отнася само до турските граждани, които упражняват свободата си на установяване или на предоставяне на услуги в държава членка.

49 Вследствие на това търговски представител, установен в Турция, който не предоставя услуги в съответната държава членка, какъвто е ищецът в главното производство, не попада в приложното поле по отношение на лицата на тази разпоредба.

50 Следователно не е необходимо да се разглежда дали Законът от 1995 г. съставлява „ново ограничение“ по смисъла на член 41, параграф 1 от Допълнителния протокол.

51 При тези условия следва да се направи изводът, че Споразумението за асоцииране не е пречка за национална правна уредба като разглежданата в главното производство.

52 С оглед на предходните съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че Директива 86/653 и Споразумението за асоцииране трябва да се тълкуват в смисъл, че те допускат национална правна уредба за транспониране на тази директива в правото на съответната държава членка, която изключва от своето приложно поле договор за търговско представителство, в рамките на който търговският представител е установен в Турция, където той упражнява дейности, произтичащи от този договор, а принципалът е установен в посочената държава членка, така че при тези обстоятелства търговският представител не може да се позове на правата, които посочената директива гарантира на търговските представители след прекратяването на такъв договор за търговско представителство.

По съдебните разноски

53 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

Директива 86/653/ЕИО на Съвета от 18 декември 1986 година относно координирането на правото на държавите членки, свързано с дейността на самостоятелно заетите търговски представители, и Споразумението за асоцииране между Европейската икономическа общност и Турция, което е подписано на 12 септември 1963 г. в Анкара от Република Турция, от една страна, както и от държавите — членки на ЕИО, и Общността, от друга страна, и което е сключено, одобрено и утвърдено от името на Общността с Решение 64/732/ЕИО на Съвета от 23 декември 1963 г., трябва да се тълкуват в смисъл, че те допускат национална правна уредба за транспониране на тази директива в правото на съответната държава членка, която изключва от своето приложно поле договор за търговско представителство, в рамките на който търговският представител е установен в Турция, където той упражнява дейности, произтичащи от този договор, а принципалът е установен в посочената държава членка, така че при тези обстоятелства търговският представител не може да се позове на правата, които посочената директива гарантира на търговските представители след прекратяването на такъв договор за търговско представителство.

Подписи